

Кервана.

Веднажъ вървѣли изъ пѣтя нѣколко кола натоварены съ грѣнци и, кога-то щѣли да са спусытѣ низъ базря, кираджия оставилъ другы-тѣ кола горѣ, а прѣдни-тѣ повелъ полека на долу. Коня былъ добъръ и опытенъ и не давалъ на кола-та да са засилжтѣ и да са рас-трѣсыжтѣ.

Нъ единъ младъ конь отподырѣ не прѣста-валъ да укорява добрия конь и да мѣмри за сѣ-кж неговж стѣпкж.

Хайде! думало конче-то, туй ли е прѣхва-ления конь? Гледайте, какъ пѣлзи като ракъ! На! малко останж да закачи кола-та отъ камь-ка. По-налѣво! по-силно! Ето ти, пакъ блѣ-сны кола-та Колко е глупавъ! Да бѣше ба-римъ възъ баиръ, или ноця, тогава какъ-да-е; а то низъ баиръ и деня! Търпи ли са вече! Кога-то не умѣе да тегли кола, защо са увира? Да тегли водж! Гледайте мене, какъ ще са спусытж. За единъ мигъ ще си смѣкнж кола-та долу.

Конче-то си надува грѣды-тѣ, испячва си гърба и потегля бѣжишкомъ. Отпърво сичко бы-ло добрѣ; нъ щомъ са навалило надолу, кола-та са засилили и го подпрели. Конче-то сасилва бѣ-гане-то си и не гледа, какво има напрѣдѣ му: вады ли, камьни ли. Кола-та са блѣскатъ от-самъ-оттатѣкъ, додѣ-то най-послѣ са прѣтурватъ и потрошаватъ сичкы-тѣ грѣнци.